

באורות. ונמצא שיש בו עתה מ"ה וב"ן באור נשמה וכלי הפנימי לו וכן לנוק'. ואמנם הגבורות דב"ן דמ"ה שבאבא ניתנין בנה"י דאימא ונעשו חסדים בערך הגבורה דאימא כנודע, שהם ג"כ גבורות דב"ן דב"ן דחלקה, והחסדים דמ"ה דמ"ה דאבא עם החסדים • דמ"ה דב"ן דאימא ניתנין בנה"י דאבא, ונעשו חסדים דאימא גבורות בערך חסדים דאבא כנודע. וכל זה נכנס תחלה כולו תוך הז"א. ואח"כ דרך האחור שלו היה מאיר לנוקבא ונותן לה אז הארה (אטב"ח) מהמוחין שבנצח הוד יסוד דאימא אשר כולם הם בחינת ב"ן שלו ושלה, ונותן לה הארה משלה בלבד שהם הגבורות דב"ן דב"ן, וגם נותן לה הארת הגבורות דב"ן דמ"ה. ואח"כ בעת הנסירה מסתלקין נה"י דאו"א, וב' בחי' חכמה וחסדים בין דאבא בין דאימא נשארין בסוד אור מקיף על ראש ז"א, והשאר שהם הבינות וגבורות נכנסין בנוקבא ונגדלת בכל האחור שוה אליו, כי אז נוטלת הם עצמן ולא הארתן לבד כבתחלה. ואז נעשה בחי' היסוד שבה, כי מתחלה ע"י הארה לבד הנמשכת לה ע"י ז"א, לא נעשה בה רק בחי' המלכות שבה (ואח"כ) [ועתה] נעשה היסוד שבה והם ציון וירושלים כנזכר במ"א. ואח"כ מעלים אותן או"א לחופה בהיכל עילאה דילהון, אחר נסירה ועדיין אין בהם רק אורות דאב"א, ומזדווגים שם פב"פ ונותן בה החסדים דאימא שגם הם אינן רק ה"ג מ"ה דב"ן מבחי' עצמו אלא שבערך הגבורות שלה נקרא חסדים. ואז אלו החסדים נקרא רוחא דשדי בגווה, כי אז הוא בסוד זווג ממש. • אמנם הכלי שלה הוא היסוד שלה, והמ"ן הם ה"ג של חלקה שלוקחת בעת הנסירה כנ"ל. אך אלו ה"ג עצמם שלו נקרא

[ב"ן דמ"ה]

[ב"ן דמ"ה]

רוחא דיליה דשביק בגווה, כי הנה ז"א סוד רוח, אך בהנתן בה נקרא נפש בצאת נפשה, ולכן נקרא בן ולא בת. ולהיותו בסוד אב"א אינו זווג גמור רק רוחא דשדי בגווה, והוא שורש להעלות כל הבירורים עד ימות המשיח. והוא שורש לכולם כי הוא השורש הראשון דב"ן, וע"י מתבררין כל בירורי המלכים של זו"ן. ואמנם אח"כ חוזרים פב"פ ואז באים בחי' אורות הפנים דבינה שבתבונה ויש"ס מלובשין בפנימיותן ממש. ואז נותן לה בסוד הארה בחי' ה"ג שלה ב"ן דב"ן ובסוד זווג ממש ה"ג שלו הנקרא חסדים דאימא כנ"ל (וכולם הן מן ב"ן). עוד נ"ל בדרך שני וב' פירושים הם אמת. כי הנה א"א להזדווג ז"א בנוקבא אלא בהיותה שוה בשוה לגמרי כמוהו. ואם • לאו אז הזווג הוא זווג ז"א בלאה או יעקב ברחל או יעקב בלאה. והנה בהיותה בסוד אחור בשוה אליו אז האיר בה בחי' הגבורות דב"ן דב"ן, אך הגבורות דמ"ה דב"ן כולם נעלמים תוך יסוד דאבא הסתום כנודע. לכן צריך שיצאו משם, וינתנו בתוכה ממש בעת הנסירה (חילוף ב'), ואז חוזרין להנתן בה נה"י דאבא, ואי אפשר שתקבלם אם לא יכנסו בה ג"כ נה"י דאימא, ויתלבשו בתוכה. ואז מקבלת היא גבורות דמ"ה (דב"ן) שביסוד דאבא. והרי עתה בא ב' מנצפ"ף א' דגבורות אימא וא' דגבורות אבא כנזכר במ"א. אח"כ בחזירתם פב"פ, אם לא גדלה כמוהו אז הוא זווג יעקב ורחל, והיא קבלה תחלה גבורות דמ"ה דב"ן דרך מסך מז"א, ואח"כ נותן לה חסדים דמ"ה דמ"ה בסוד זווג. אמנם כשנגדלת כמו הז"א לגמרי פב"פ, אז לוקחת החסדים (דב"ן) דמ"ה (דב"ן) וג"כ החסדים דמ"ה דמ"ה כנזכר במ"א כי ז"א יש לו או"א ויעקב אבא לבד.

[ב"ן דמ"ה]

מבוא שערים שער ו' ח"א דרוש ז' - דף נ"ב ע"ג

אלא מדה א' בלבד, כנגד הת"ת דזעיר מאחוריו מן החזה ולמטה, ונמצא שהיתה בבחינת ספירה א' הכוללת י' נקודות קטנות, ואינן ספירות גמורות אלא נקודות, ובין כולם אינם רק ספירה א', באופן שאין בה רק חלק עשירי ממה שצריך להיות בה בעת היותה פרצוף די"ס גמורות.

ועתה נבאר דרך פרטות ענין הגדלת המלכות איך היא נגדלת, כי עד עתה לא ביארנו רק מי הוא הגורם ההגדלה של הנוק', ועתה נבאר ההגדלה בעצמה. והענין כי הנה בזמן הקודם לזה, והוא בחי' הג' שהוא בזמן היניקה, שאז היתה נוקביה בבחינת צלע לבד, ונתבאר כי אז עדיין לא היתה

הי' נקודות הקטנות שכבר היו בנקבה בהיותה נקראת צלע כנז'. ואמנם לא בכל נקודה ונקודה מהם יש בחינת הגדלת כל הד' בחינות הנז' ביחד, אלא כפי בחינת הנקודה. וטעם הדבר יתבאר היטב בע"ה מתוך דברינו. אמנם הכלל הוא כי בחינת הגדלה ע"י המוחין דזעיר אינה אלא בחכמה ובינה דנוק' בלבד, ובחינת ההגדלה של הגבורות אינן אלא בנקודת הדעת דנוק', ובחינת ההגדלה של לבוש נצח דאימא אינו אלא בנקודת הנצח דנוק', ובחינת ההגדלה של הלבוש דהוד דאימא הוא בכל קו שמאל דנוק', שהם נקודת בינה ונקודת גבורה ונקודת ההוד שבנוק', ובחינת ההגדלה של לבושי נה"י דזעיר אינם אלא בשתי נקודות דנצח והוד של הנקבה, אך בחינת החסדים לעולם אינם נמנים בבחינת הגדלה בשום מקום, כי הם בבחינת המים המגדילים את האילן, ואינם הם עצמם ההגדלה בעצמה. וזהו מש"ה והוכן בחסד כסא, כי הכנת תיקון הנקבה הנקראת כסא, הוא ע"י החסדים. והגבורות גם הם בבחינת החסדים כנ"ל, שגם הם בחינת מים בגוף הנקבה, ונקראים גבורות גשמים, ועל כן גם הם אינם נזכרים בכלל הגדלה עצמה, אלא שגורמין הגדלה, זולתי בנקודת הדעת והת"ת, לפי ששם יש גבורות רבים כמו שיתבאר שם במקומו. וגם הטעמים של שאר הבחינות יתבארו בתוך המשך הדברים בע"ה. וטרם שנבאר ענין מציאות כל ההגדלות האלו, צריך שתדע כי כל בחינות הגדלות האלו של הנקודות של הנוק', הם נרמזות באלפ"א בית"א דא"ט ב"ח ג"ז ד"ו וגו', והם רומזות בעשר הנקודות האלו ע"ד זה, א"ט בכתר, ב"ח בחכמה, ג"ז בינה, ד"ו דעת. י"צ חסד, כ"פ גבורה, ל"ע ת"ת, מ"ס נצח. ק"ץ הוד, ר"ף יסוד, ש"ן מלכות, ת"ם במלכות. ונשארו אותיות הנ"ך שאין להם זוג. וכבר ידעת ענין זוגות אלו מה עניינם, כי הם ד' זוגות דאחדים, וכל א' כוללת י' אחדים, וד' זוגות אחרות וכל א' כוללת עשרה עשרות, וד' זוגות אחרות כל א' כוללת עשרה מאות. והענין במה שנודע כי עד אות הט' הם אחדים, ועד הצ' כפופה הם עשרות, ועד הי' פשוטה הם

וכדי שתתגדל, צריך שתתחלק מדת נקודה זו בעשרה חלקים, ויהיו עשרה נקודות קטנות, ואחר כך, ע"י החסדים והגבורות שבה, נגדלת כל נקודה ונקודה מהם ונעשים בה ט' נקודות אחרות, ואז יהיו עשרה ספירות גמורות, שכל ספירה וספירה מהם יהיה בה כללות עשר נקודות קטנות. והנה ההגדלה עצמה הוא ענין המוחין שהיא לוקחת עתה, ומהם נגדלות אלו הי' נקודות שבה ונעשות י' ספירות גמורות, אך סיבת גרמת ההגדלה הם החסדים והגבורות, ששניהם נקראים מים, כנ"ל. כי גם הגבורות נקראים גבורות גשמים, ומגדילים אותה, כמו המים שגורמים הגדלת האילן, אך ההגדלה בעצמה אינה מומציאותם ממש, ואין הם עצמם נעשים גוף האילן, אלא גורמין הגדלה בו. והנה נמצא כי זולת הבחינה הראשונה, שהם העשר חלקים של נקודות קטנות שיש בצלע הזו כנ"ז, יש עוד ד' בחינות אחרות שגורמין ההגדלה באלו העשרה נקודות קטנות. והוא כי הנה נתבאר לעיל כי הגדלת הנקבה הזאת הוא מן החזה ולמטה של זעיר, ויש שם ד' בחינות (שגורמין ההגדלה): הא' היא בחינת המוחין של זעיר מבחינת חכמה ובינה שלו. ונודע כי הם מתפשטין עד סוף גופא שהוא עד נצח והוד של זעיר. הבחינה הב' הם המוח הג' והם בחינת החסדים והגבורות המתפשטים למטה בז' תחתונות. הג' היא בחינת הלבושים של נה"י דאימא, המלבישים את המוחין של חכמה ובינה דזעיר עד מקום התפשטותם הנז' שהוא סוף הקוים שהם נצח והוד שבזעיר, וכן הלבוש של היסוד דאימא המלביש מוח הג' הנקרא דעת בקו אמצעי, ולבוש זה נגמר ומסתיים בחזה דז"א. בחינה הד' הם הלבושים דזעיר עצמו ע"ד הנז' בלבושי נה"י דאימא, אלא שיש תוספת באלו. והיא כי לבוש היסוד של זעיר בקו האמצעי של הנקבה מתפשט יותר למטה מן החזה שלה, והוא עד סוף הת"ת שבה. וכבר ביארנו לעיל כי כאשר באים המוחין אל הנקבה, הם באים מלובשים בשני • לבושים הנז', בנה"י דאימא ובנה"י דזעיר. והנה מאלו הד' בחינות הנז' נגדלת הבחינה הראשונה שהם

העיקריות של המלכות וכו'. ונראה שב-סדר הכוונה יש לכוין תחילה ב-**תנ"ה שהם העיקר** וכנ"ל, ולהמשיך ב-ה"ג **המגדילות** וכו'.

וראה ב-**באתי לגני** [ח"ב דף קפ"ז מעט למטה מאמצע ע"א], שהעיר שראוי היה לעשות: **ש"ן ת"ם - ביחד, ולא לחלקם:** ש"ן תחת ה"ג, ו-ת"ם תחת תנ"ה, שהרי הרמז שבענין המלכות נרמז - כולו [רק] ב-**ש"ן**, ולא ב-ת"ם. [והיות וגם ת"ם הוא במלכות, יש לעשות ש"ן ת"ם - ביחד].

ואכן בסידור כת"י הרב אליהו משען זיע"א, ובסידור היר"א [עמוד 628], אותיות: **ש"ן ת"ם סמוכות** - ואינם נפרדות.

ונראה שראוי ללמוד כאן, גם בענין: **חותם בתוך חותם** המבואר בעץ חיים שער ל"ד סוף פרק ו' [דף נ' ע"ב]. והמבואר גם בהמשך עץ חיים שער ל"ה פ"ב [דף נ"ב מאמצע ע"א], וב-פרק ג' [דף נ"ב ע"ב למטה], והיעב"א.

בענין **בת כהן**, ראה בעץ חיים סוף פ"ה [דף נ"ד ע"ד], ומ"ש באמת ליעקב מערכת א' אות ק"ס, ומ"ש עליו במזכיר שלום מערכת א' אות נ"ג.

הקדמה לאטב"ח בענין ההבנה החדשה בישיבה

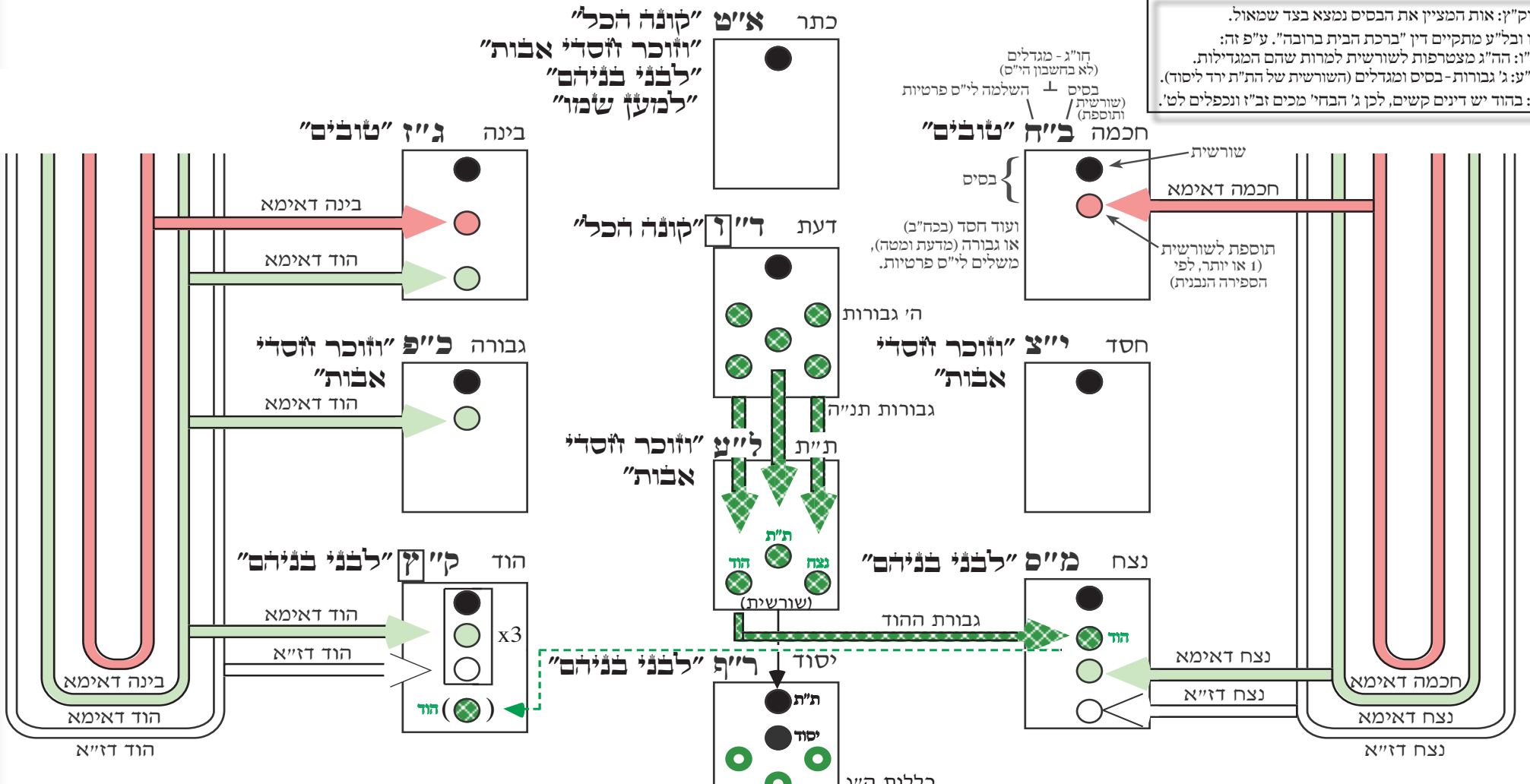
כוונת האטב"ח מעודכנים לפי הבנה חדשה בישיבה, בעיקר עפ"י מבוא שערים דף נ"ב ע"ג-ד', דרוש ז' (עי' עמוד 155. יש ד' בחינות גורמי הגדלה: מוחין - חו"ב, חו"ג, לבוש נה"י דאימא, לבוש נה"י דז"א). כלומר, בחינות אלו אינם ניתנים לנוק', אלא גורמים לבחינה נוספת שכנגדם להינתן לנוק' (בחי' הגימטריא דמ"ה וב"ן דמוחין דאימא, שהרי בחי' האותיות נשארות בז"א). ועצם ההגדלה (השלמה ליי"ס פרטיות דכל אחת מיי"ס דרחל) תבוא מחלקי בירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה, כמסודר בסידור היר"א ח"א 615 והלאה.

וכן עי' עץ חיים שער המוחין פ"ט, ח"א דף ק' ע"א-ד' (עי' עמוד 154), בענין בנין הנוק' באטב"ח הנעשה ממ"ה וב"ן דמוחין דאימא. ועי' גם בחסדי דוד תוך אות ק"כ, דף נ"ו ע"ב (עי' עמוד 154) ד"ה אח"כ (הראשון).

סידרנו את נוסח כוונת האטב"ח עפ"י המהלך הזה, וכן מסודר בעיקר בסידור היר"א.

דרוש אטב"ח - בניית פרי רחל (בהארה) עיי ע"ח ח"ב דף נ"ג

* ד"ו וק"ץ: אות המציין את הבסיס נמצא בצד שמאל.
 * בד"ו ובל"ע מתקיים דין "ברכת הבית ברובה". ע"פ זה:
 1. ד"ו: הה"ג מצטרפות לשורשית למרות שהם המגדילים.
 2. ל"ע: ג' גבורות - בסיס ומגדלים (השורשית של הת"ת ירד ליסוד).
 * ק"ץ: בהוד יש דינים קשים, לכן ג' הבחי' מכים זב"ז ונכפלים לט'.

כלי ת"ת דז"א (ע"ה ח"ב דף נ"א סע"ד)

שליש עליון	לצורך אור ש"ע דת"ת	נוק'
חצי עליון דשליש אמצעי	אור בש"ת דת"ת	כתר
חצי תחתון דשליש אמצעי	נותן לכתר דנוק'	דעת
חצי עליון דשליש תחתון	נותן לדעת דנוק'	ת"ת
חצי תחתון דשליש תחתון	נותן לת"ת דנוק'	

ולכן הת"ת יכול לתת את הנקודה השורשית שלו ליסוד שאין לו על מי שיסתמך (בז"א)

מלכות ש"ן "למען שמו"ן

קס"א קמ"ג קנ"א

כל המהות של המלכות היא חותם, לכן לא רואים את השורשית (ע"ה ח"ב דף נ"ב אע"א)

- נקודה שורשית
- כללות הגבורות
- ⊗ גבורות
- הארת מוחין דאימא
- הארת נה"י דאימא (לבוש)
- הארת נה"י דז"א (לבוש)

בציור זה הבאנו רק את מרכיבי הבסיס (שורשית ותוספת לשורשית). המגדיל וההשלמה ליי"ס אינם מובאים כאן, מלבד המגדיל של ההוד (ק"ץ), שהרי יש כאן דין מיוחד שגבורת ההוד, קודם כל שימש בתור תוספת לשורשית, ואח"כ הולכת למקומה בספירת ההוד, להגדילה ליי"ס. בטבלה שבעמוד הבא, הבאנו את כל המרכיבים.

סדר בנין אטב"ח

מלכות	יסוד	הוד	נצה	ת"ת	גבורה	חסד	דעת	בינה	חכמה	כתר	ספירות
1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
2	2	הוד	2	2	2	2	2	2	2	2	2
3	3	הוד דאימא	3	3	3	3	3	3	3	3	3
4	4	הוד דאימא	4	4	4	4	4	4	4	4	4
5	5	הוד דז"א	5	5	5	5	חסד	5	5	5	5
6	6	הוד דז"א	6	6	6	6	גבורה	6	6	6	6
7	7	הוד דז"א	הוד	7	7	7	ת"ת	7	7	7	7
כלל' דכלל' ה"ג	8	הוד	נצה דאימא	ת"ת	8	8	נצה	הוד	8	8	8
קס"א דאימא	ת"ת	הוד	נצה דז"א	נצה	גבורה	9	הוד	בינה דאימא	נצה	9	9
קמ"ג דאימא	יסוד	הוד	נצה	הוד	הוד דאימא	חסד	דעת	הוד דאימא	חכמה דאימא	ש"ת דת"ת	9
קנ"א דאימא	רף	קץ	מס	לע	כפ	יצ	דו	גז	בח	אט	שורשית
שן >תס< למען שמו (לבושי תנ"ה דאימא)	יסוד אין לו על מה לסמוך, ולכן היסוד מקבל את הנקודה השורשית של הת"ת)	לבני בניהם (ג' גבורות קשות אלו, מכות זו בזו, ועושות ט' ספירות)		(נקו' שורשית של הת"ת ירדה ליסוד, ברכת הבית ברובה. תנ"ה גם מגדיל וגם נגדל)	וזוכר חסדי אבות		קונה הכל (ברכת הבית ברובה - ה"ג גם מגדילות וגם נגדלות)	טובים (חיוזק מנז"ה דאבא)		קונה הכל וזוכר חסדי לבני בניהם למען שמו (ד' רבעים)	

מקרא: כ - נקודה שורשית (1). תוספת לשורשית (2): ת - מוחין דאימא. נ - לבוש דאימא. נ - לבוש דז"א. חו"ג המגדלים: נ - חסדים. ת - גבורות. 1 - ההגדלה לז"ס.

(עפ"י סידור הרש"ש חלק ו' דף ז')

כוונת המשכת המוחין דכתרים די ספירות דקטנות וגדלות ראשון ושני שצריך לכוון בטבילת ליל שבעות. ותחילה יכוין לעלות אור החוזר דחסדים לכחב"ד, ואח"כ יכוין להמשיך הכתרים כנזכר בדרוש שישי משער כ"ה.

יכוין לעלות הכפל דשני שלישי העליונים דחסד הראשון המתפשט בספירת החסד דז"א שהוא אור החוזר, דחח"ן דחכמה וחסד דפרצוף אמצעי חג"ת דז"א לחח"ן דחסד ונצח דפרצוף הפנימי חב"ד ואור החוזר דחסד דחח"ן דנצח דפרצוף האמצעי לדת"י דת"ת דפרצוף הפנימי חב"ד.

וכן להעלות הכפל בשני שלישי העליונים דחסד השני המתפשט בספירת הגבורה דז"א שהוא אור החוזר דבג"ה דבינה וגבורה דפרצוף האמצעי חג"ת דז"א לבג"ה דגבורה והוד דפרצוף הפנימי חב"ד דז"א ואור החוזר דחסד דבג"ה דהוד דפרצוף אמצעי לדת"י דיסוד דפרצוף הפנימי חב"ד.

וכן להעלות הכפל דשליש התחתון¹ עם הכפל דשליש העליון דחסד הג' המתפשט בת"ת דז"א שהוא האור החוזר דדת"י דיסוד ודת"י דדעת דפרצוף האמצעי חג"ת דז"א לת"ת דישסו"ת שבו מלוכשים שורש די מוחין דכתר דז"א ועל ידי כך יכוין להמשיך ולהשלים התפשטות חלק העליון דת"ת הנזכר בישסו"ת.

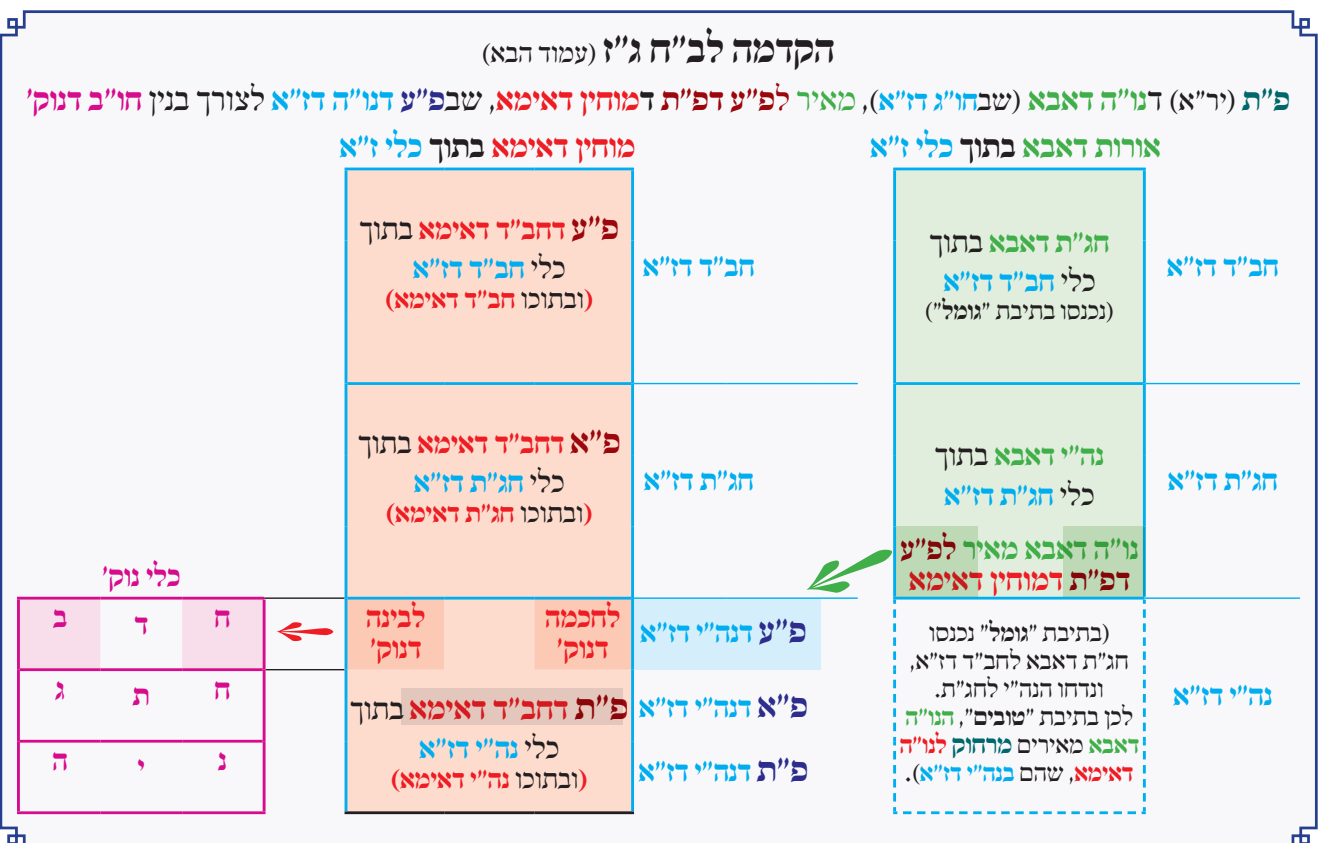
ויכוין להמשיך תשלום התפשטות הת"ת הנזכר דישסו"ת מאחורי רישא דז"א עם עצמות אורות דנה"י דישסו"ת שבו שהם הנה"י החדשים עד כנגד החזה דז"א מאחוריו.

ויכוין להעלות הכפל דשליש האמצעי דחסד השלישי המתפשט בת"ת דז"א שהוא אור החוזר דדת"י דת"ת דפרצוף האמצעי חג"ת דז"א לתוך סיום הת"ת הנזכר בישסו"ת שכנגד אחורי החזה דז"א, ולהמשיך סיום הת"ת הנזכר עם המוחין שבו לפרצוף הכתר דנוק' קדישא דז"א.

יכוין עתה להמשיך ג' קווי חח"ן בג"ה דת"י דה' פרצופים דכל אחד מעשר ספירות חב"ד חג"ת נה"י דישסו"ת ודאו"א עם ג' קווי חח"ן בג"ה דת"י דצ' ול"מ דה' צלמי המוחין שבהם ובתוכם שם ההוי"ה עם קוץ היו"ד ועליהם שם אהי"ה מקיף בניקוד קמץ לחח"ן בג"ה דת"י דה' פרצופים דכתר דכל אחד מי ספירות חב"ד חג"ת נה"י דמ"ה ובין דמ"ה ומ"ה ובין דבין דבינה ודחכמה דז"א ומספרם ליעקב ורחל על דרך הנזכר לעיל בז"א ממש.

יכוין (במחשבה) ע"פ סידור של חול (ח"א), כונות אטב"ח לבניית הנוק' והמשכת הכתרים (דכתרים) לזו"ן:

במילים "טובים" (דף ס"ד ע"ב), וימשיך ב"קונה הכל" (דף ס"ז ע"ב), עד "למען שמו" (דף ע"א ע"א).

1 ע"פ התו"ח דף קכ"ט יש להעלות הכפל דשליש עליון ואמצעי לכתר דז"א, פרק תחתון מיועד לכתר דנוק', כמ"ש בסידור חול. וכתב התו"ח שיש לכוין כך בסדר שבעות.

[סד:]

* [טובים]

[סדר בנין ותיקון פרצוף האחור דרחל בעמידה, שעדיין היא עומדת בבחינת נקודה כלולה מעשר נקודות, שהם [אותם י"ס דמלכות, נחלקו ונעשו] העשר מלכיות די"ס הראוים לה. ועתה [ע"י אטב"ח] צריך להוסיף על כל נקודה [שרשית] ט"ס, לעשות מכל נקודה פרצוף אחד [היינו שכל ספירה תהיה שלימה בי"ס פרטיות שבה], ויהיו עשרה פרצופים שוים זה את זה בשוה מן הטיבור דז"א ולמטה (ע"ח שי"ט סופ"ו). סידור היר"א 615, הרב הדאיה 337] להמשיך הארה [מפ"ת (יר"א)] דנו"ה דמוחין דאבא (שבחו"ג דז"א), לפ"ע דפ"ת דמוחין (חב"ד) דאימא, שבפ"ע דנו"ה דז"א, לתת בהם (במוחין דאימא) כח לתקן חו"ב דרחל

לתת כח מנו"ה דמוחין דאבא

הארה דהוד דאבא

אהיה
יהוה

יוד הי ואו הי (בינה)
אלף הי יוד הי (הוד)

הארה דנצח דאבא

אהיה
יהוה

יוד הי ויו הי (חכמה) מוח דאבא
אלף הי יוד הי (נצח) לבוש דאבא

לנו"ה דמוחין דאימא

אהיה
יהוה

[גז]

אהיה
יהוה

[בח]

וגם להמשיך הארה מהוד דאימא (לבוש) שהוא הוי"ה בקבוץ, וגם [הארה] ממוח הבינה שבתוכו שהיא הוי"ה בקבוץ [להוציא כנגדו ספי' חו"ב דמ"ה וב"ן], לתקן חו"ב [פרטי, דבינה] דרחל. ועל ידי הארת החסד דהוד (או"ח) (שהיא הוי"ה בקבוץ (שנמשך בתיבת חסדים), להגדילה [משאר בירורי אור' דחלקה, עם המל'], ויהיו י"ס [פרטי דבי' דרחל] (א)

להמשיך ממוח חכמה דאימא שבפ"א (עליון) דנצח דז"א שהוא הוי"ה בחיריק, [הארה להוציא כנגדו ספי' חכמה דמ"ה וב"ן], ולתקן חכמה [פרטית, דחכמה] דרחל. ועל ידי הארת החסד דנצח (דאו"ח) (המגדיל) דז"א שהוא הוי"ה בחיריק (שנמשך בתיבת חסדים), להגדילה [משאר בירורי אורות דחלקה, עם המלכות], ויהיה י"ס [פרטיות דחכמה דרחל]

† (הגדלה)

‡ (נקודה שורשית)

‡ (הגדלה)

‡ (נקודה שורשית)

ממוח בינה דאימא
שבפרק א' דהוד דז"א
יוד הי ואו הי (מוח)
אלף הי יוד הי (לבוש)

ממוח חכמה דאימא
שבפרק א' דנצח דז"א
יוד הי ויו הי (מוח)
אלף הי יוד הי (לבוש)

[הוד] (מים מגדלים-או"ח)

[מוח בינה (בהוד)] [לבוש הוד (דאימא)]

[נצח] (מים מגדלים-או"ח) [מוח חכמה (מלובש בנצח)]

יהוה

יהוה

יהוה

יהוה

יהוה

ג' כלי בינה דרחל

אלף הה יוד הה
אהיה
א אה אהי אהיה

‡

ג' כלי חכמה דרחל

יוד הא וו הה
יוד הא. יוד הא וו. יוד הא וו הה
י יהו יהוה

בח

* יש לציין שבנין הנוק' באטב"ח הוא עבור כל פרצוף ג' וד' הכוללים, כנגד כל בנין ז"א של ספירת העומר. וכן, הבאנו כאן את שמות המוחין והלבושים, כדרוש בתקופה הזאת (מפסח עד שבועות).

○ עיין ע"ח ח"ב דף ט"ז ע"ג הגהת השמ"ש אות א', דף י"ב ע"ג, דף נ"ד ע"א. מבו"ש דף נ"א ע"ב. שה"ק דף פ"ב ע"ב. עיין לעיל בהקדמת מו"ר הרה"ג רבי מרדכי עטייה שליט"א על אטב"ח, בענין ב"ח - ג"ז, מוזכר שהאור חוזר דנו"ה הוא המגדיל. ועי' שם גם בענין לבוש הוד דאימא, שלכאורה היה צריך להיות שם קמ"ג ולא הוי"ה פשוטה.

א. עיין בשער הירח דרוש ד'.

[קוֹנָה הַכָּל]

יכוין להמשיך כללות ה' חסדים דדעת התחתון, ליסוד דז"א (סיום מערכת ההארות, והוא בניית עצמות היסוד)

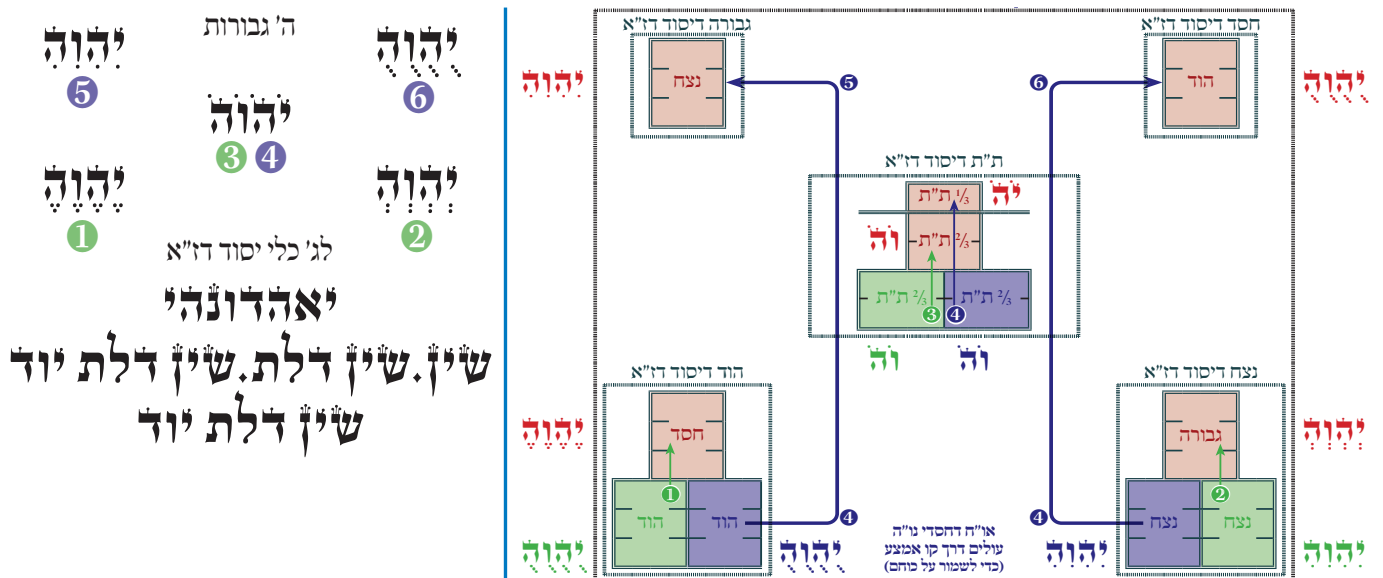

(מכאן מתחילה מערכת הענפים, מיתוק הגבורות לפני נתינתן לדעת דנוק' - ד"ו).
ולהוציא ה' שלישים דת"ת ונ"ה דחסדים דז"א מיסוד דאימא,
ושם מתרבה אורם ונגדלים ונכפלת הארתם (או"ח),
ולהמשיכם ליסוד דז"א (א)

ב"ש דת"ת ונ"ה דחסדים

ולהמשיך מהדעת את ה' גבורות ליסוד דז"א (במרוצה), מתתא לעילא, ה' גבורות דחו"ג לנ"ה דיסוד,
והתנ"ה לחג"ת שביסוד

א. עיין בשער כ"ה דרוש ב' סדר ירידת חו"ג מ"ק ומ"ב (ע"ח ח"ב דף ה' ע"ג)

(המיתוק לפי סדר הגבורות) להמתיק ג' גבורות פחות שלישי דחג"ת שבתנ"ה דיסוד, בג' חסדים פחות שלישי (דתנ"ה) שבתנ"ה דיסוד [דז"א]

להעלות כפל אור חוזר דחסדים דב' שלישי ת"ת ונ"ה, מן תנ"ה דיסוד, דרך קו אמצעי (כדי שלא ייחלשו), ולהמתיק השליש העליון דגבורה דת"ת ונ"ה דגבורה, שבחו"ג [ושליש עליון דת"ת] דיסוד [דז"א]

[ס.ז.]

סדר בקיעת הלבושים (כל חסד הולך לספירה ובוקע שם את לבוש דאימא)

(א) ⑦ להעלות אור החוזר דחסדים הנז' (תנ"ה), מיסוד דז"א לחסדים העליונים דחג"ת שבתוך (ב) יסוד דאימא שבחוזה דז"א.

(ד) ועי"כ מתרבים החסדים הנז' דחג"ת ונכפלים. [וגם או"ח דתנ"ה עצמם נכפלים]

(ג) או"פ שלהם - דתנ"ה - לתוך יסוד דאימא, ואו"מ שלהם - דתנ"ה - על גבי היסוד דאימא, ועל ידי כן נבקע היסוד דאימא.

[או"י דחג"ת, הולך למקומו בכלי החג"ת דז"א ① ② ③]

ולהעלות הכפל דב"ש העליונים ד [או"ח ד] חסד, לחכמה. ושליש תחתון, לחסדים דדעת.

ו [כפל ה] ב' שלישים העליונים ד [או"ח ד] גבורה, לבינה. ושליש תחתון, לגבורות דדעת.

א. עיין בשער כ"ה בדרוש ג' ובדרוש ו'.

ב. א"ה יש סידורים שכתוב יסוד דאימא, ויש סידורים שכתוב יסוד דישסו"ת, והמעיין יבחר.

ד בסידור המודפס, ההוראה בסוגריים ליד הגהה ג', מופיעה כאן. כלומר, בקיעת יסוד דאימא נעשית לפני ההכפלה.

ג. א"ה כך כתבו בקצת סידורים, לכן מסודר כאן בין שני חצאי לבנה. ועיין בספר ענ"ה דף ט"ז ע"א אות נ"א מה שכתב על זה, ועיין שם. [ועיין ע"ח ח"ב דף ו' ע"ב אות ב', דף ט' סע"ב-ג'.]

[סז:]

ו[כפל ה]ב' שלישים העליונים דאו"ח דת"ת, לכתר דז"א שבת"ת דישסו"ת*
[שהוא (צ"ל שממנו) הנה"י החדשים דישסו"ת, שבו (בת"ת דישסו"ת) מלובשים שורשי ד' המוחין דכתר דז"א].

יהוה

ב"ש [התחתונים ד]ת"ת דישסו"ת

או"ח דב' שלישים עליונים דת"ת דחסד [דז"א], עולה לב"ש ת"ת דישסו"ת (אוצ"ח ל"ו ע"ב אות ב', יש להקדים תבונה ליש"ס)

יהוה

ב"ש [העליונים ד]ת"ת דז"א

להמשיך [בש"ת] דת"ת דישסו"ת (כתר המלך) עם שורשי המוחין שבו, לכתר ○ דפנימיות דפנימיות דז"א

**אֱלֹהִים אֱלֹהִים
יְהוָה יְהוָה**

<p>[חז"ב חז"ג דכתר דז"א - מצד אימא]*</p> <p>אלף הי יוד הי [חכמה]</p> <p>אלף הי יוד הי [בינה]</p> <p>אלף הא יוד הא [חסדים]</p> <p>אלף הה יוד הה [גבורות]</p>	<p>[חז"ב חז"ג דכתר דז"א - מצד אבא]*</p> <p>יוד הי ויו הי [חכמה]</p> <p>יוד הי ואו הי [בינה]</p> <p>יוד הא ואו הא [חסדים]</p> <p>יוד הה וו הה [גבורות]</p>
---	---

ג' כלי כתר דז"א*

**אלף הי יוד הי
יוד הי ויו הי**

יוד. יוד הי. יוד הי ויו. יוד הי ויו הא

6 ושליש [תחתון] או"ח דחסד הנז' דת"ת, להעלות על גבי כתר דנוק' [שהוא סיום דנה"י החדשים הנז', המגיעים לכנגד אחורי ב"ש עליונים דת"ת דז"א], דרך החזה.

(*) לחלק את השליש [תחתון] דאו"ח דחסד הנז' דת"ת שעל גבי הכתר דנוק', לד' חלקים. ולהמשיך עתה חלק א' מד' חלקים, לכתר דנוק'.

רביע א'
יהוה

לג' כלי כתר דנוק'

יוד הא ואו הה

יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הה

י יה יהו יהוה

* הנה"י החדשים חוצצים בין ת"ת דישסו"ת לבין החב"ד דז"א. לכן ע"י העלאת ב"ש או"ח דחסד דת"ת, מביאים את הת"ת דישסו"ת להיות כתר לז"א (ע"ג גולגלתא), והנה"י החדשים נדחים מאחוריו (צורת ל'). עפ"י סידור היר"א ח"א עמ' 622. עיין שעה"כ דף פ"ט סע"א, שענין הכתר - שער הנז"ן. שער"ר ח"ב דף ס"ה ע"א, בענין כוונת הטבילה: המשכת הכתרים דכתרים הם לפרצופים 3-4-5 הכוללים דז"א.

○ נראה ששורשי המוחין דז"א (שנבררו עם הרפ"ח של ז"א), הם השורשים שנכנסו לכחב"ד חג"ת של ישסו"ת ב' (הטיפה הגופנית), בעת כניסת מוחין דאו"א בלבושים (בתיבת אחד). ועכשיו, שת"ת דאימא (כתר המלך) שוכן ע"ג רישא דז"א, וגולגלתא דז"א שוקע בתוך בטן דאימא, שהיא רכה, חלל (עי' שעה"ק דף ל"ה אע"א). ואז יורדים (אותם ששורשי המוחין) לתוך גולגלתא דז"א.

לגבי הצינון לצורך הכתר, מזה שאמרו שלא צריך, כנראה שזה רק לפי הפשט (2-2-2), אבל לפי דרוש הדעת נראה שצריך צינון (עי' אוצ"ח דף י' רע"א, השד"ה אות ט').

* אלו שורשי המוחין דכתר דז"א, היורדים עכשיו מחצי תחתון דת"ת דישסו"ת, לאווירא שבתוך הגולגלתא דז"א. כלי הכתר הם הגולגלתא דז"א. והם נעשו, עפ"י דרוש הדעת, מתרין פ"ע דחג"ת דז"א (הסידור מסודר לפי 2-2-2, ואז אין מקום לכתר). עי' נה"ש דף כ"א אע"ב, מ"ב ע"ג. ועי' ע"ח ח"ב דף י' עד י"ג. ועי' ע"ח ח"א דף ק"ו (כולו). שעה"ק דף ל"ה ע"א. א. עיין במבו"ש שער ו' ח"א דרוש ו' (דף נ"ב ע"ב-ג'). [וכן עיין ע"ח ח"ב דף מ"ט ע"ב דרוש ו'.]

